

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Latvijas Republikas Satversmes tiesa – Łotwa) – Postępowanie wszczęte przez Borissa Cileviča i in.

(Sprawa C-391/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 49 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Ograniczenie – Uzasadnienie – Organizacja systemu edukacji – Placówki szkolnictwa wyższego – Obowiązek prowadzenia programów nauczania w języku urzędowym danego państwa członkowskiego – Artykuł 4 ust. 2 TUE – Tożsamość narodowa państwa członkowskiego – Ochrona i wspieranie języka urzędowego danego państwa członkowskiego – Zasada proporcjonalności]

(2022/C 408/07)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Satversmes tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Boriss Cilevičs, Valērijs Agešins, Vjačeslavs Dombrovskis, Vladimirs Nikonovs, Artūrs Rubiks, Ivans Ribakovs, Nikolajs Kabanovs, Igors Pimenovs, Vitālijs Orlovs, Edgars Kucins, Ivans Klementjevs, Inga Goldberga, Evija Papule, Jānis Krišāns, Jānis Urbanovičs, Ļubova Švecova, Sergejs Dolgopolovs, Andrejs Klementjevs, Regīna Ločmele-Luņova, Ivars Zariņš

przy udziale: Latvijas Republikas Saeima

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które co do zasady nakłada na placówki szkolnictwa wyższego obowiązek prowadzenia nauczania wyłącznie w języku urzędowym tego państwa członkowskiego, o ile takie uregulowanie jest uzasadnione względami związanymi z ochroną jego tożsamości narodowej, to znaczy jest konieczne do ochrony prawnie uzasadnionego celu i proporcjonalne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z dnia 26.10.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Bremen – Niemcy) – S / Familienkasse Niedersachsen-Bremen der Bundesagentur für Arbeit

(Sprawa C-411/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii – Swobodny przepływ osób – Równość traktowania – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 24 ust. 1 i 2 – Świadczenia z zakresu zabezpieczenia społecznego – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 4 – Świadczenia rodzinne – Wyłączenie obywateli innych państw członkowskich biernych zawodowo przez pierwsze trzy miesiące pobytu w przyjmującym państwie członkowskim]

(2022/C 408/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Bremen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: S

Strona pozwana: Familienkasse Niedersachsen-Bremen der Bundesagentur für Arbeit

Sentencja

Artykuł 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym obywatelowi Unii będącemu obywatelem innego państwa członkowskiego, który ustanowił miejsce zwykłego pobytu na terytorium pierwszego państwa członkowskiego i jest bierny zawodowo, ponieważ nie wykonuje tam działalności zarobkowej, odmawia się korzystania ze „świadczeń rodzinnych” w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. j) tego rozporządzenia w związku z art. 1 lit. z) tego rozporządzenia w ciągu pierwszych trzech miesięcy pobytu na terytorium tego państwa członkowskiego, podczas gdy bierny zawodowo obywatel omawianego państwa członkowskiego korzysta z takich świadczeń również w ciągu pierwszych trzech miesięcy od chwili powrotu do tego państwa członkowskiego po skorzystaniu z prawa do przemieszczania się i pobytu w innym państwie członkowskim na podstawie prawa Unii.

Artykuł 24 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do takiego uregulowania.

(¹) Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona – Hiszpania) – M P A/LC D N M T

(Sprawa C-501/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuły 3, 6 – 8 i 14 – Pojęcie „zwykłego pobytu” – Jurysdykcja, uznawanie, wykonywanie orzeczeń oraz współpraca w zakresie zobowiązań alimentacyjnych – Rozporządzenie (WE) nr 4/2009 – Artykuły 3 i 7 – Obywatele dwóch różnych państw członkowskich, zamieszkujący w państwie trzecim jako zatrudnieni przez Unię Europejską pracownicy kontraktowi w delegaturze Unii Europejskiej w tym państwie trzecim – Ustalenie jurysdykcji – Forum necessitatis]

(2022/C 408/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: M P A

Strona pozwana: LC D N M.

Sentencja

1) Wykładni art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 oraz art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych należy dokonywać w ten sposób, że dla celów ustalenia miejsca zwykłego pobytu w rozumieniu tych przepisów elementu decydującego nie może stanowić status pracowników kontraktowych Unii posiadany przez zainteresowanych małżonków, przydzielonych do delegatury Unii w państwie trzecim, którym w tym państwie trzecim przypisuje się korzystanie ze statusu dyplomatycznego.